

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Неизвестни герои на бялата раса

Част 2

Фриц Юлиус Кун

На 6 октомври 1958 г. Джордж Линкълн Рокуел издига знамето със свастика за първи път след края на Втората световна война. В автобиографията си "Този път светът" бившият командващ на военноморските сили на САЩ ясно посочва, че е смятал този ден за официалното начало на американския националсоциализъм в постхитлеристката епоха. Въпреки че командир Рокуел със сигурност е най-известният лидер, който движението е създадо в Съединените щати, той не е първият. Имало е и други, двадесет, дори тридесет и повече години преди неговото време. Техните имена, дела и съдби са почти изцяло заличени от катастрофата на войната, която се намеси между тяхната борба и неговата. Но най-добре запомненият от тези предвоенни националсоциалисти принадлежи към едно явление, неточно описано от

Fritz Julius Kuhn

антагонистичната преса като "Германо-американски бунд".

Дори и днес някои американски и други националсоциалисти се смушават от самото споменаване на името му. Те смятат, че Бундът е много лоша грешка, нещо, което е по-добре да се забрави, най-вече защото е играл изцяло в ръцете на враговете си, като е насърчавал схващането, че националсоциализмът е само германски заговор за превземане на САЩ. Със сигурност така е бил представян постоянно. Но истината, както разкрива еврейският автор на *"Нацисткото движение в САЩ"*, е съвсем друга. Макар да е естествено враждебно настроен към темата си, Сандар Даймънд все пак представя правдоподобен поглед върху Бунда, до голяма степен (и изненадващо) неочетен от стандартните инвективи. Това е единствената достъпна истинска история на тази противоречива организация. Дори и така, тя е поне адекватно описание на важна част от наследството на нашето движение.

Немалко другари биха възразили, че Бундът изобщо не е част от нашето наследство; че неговите последователи не са нищо повече от късогледни тевтонски националисти, които смятат, че "ариец" е просто синоним на "германец". С други думи, те не се интересуваха от световното бяло-расово единство, което Рокуел виждаше в националсоциализма, и се стремяха единствено да организират немски общности в Съединените щати. Според достоверните изследвания на Даймънд подобно тълкуване е малко точно. Интересно е, че той е бил подтикнат да издаде книгата си повече от четири десетилетия след събитията, за които пише, от възраждането на Бялата сила в средата на 70-те години на ХХ век, съсредоточено в Средния Запад като цяло и в Чикаго конкретно, макар и в никакъв случай не само. Без действително да споменава тази съвременна борба, Даймънд иска да покаже чрез изводи, че има паралели с Бунд. Може би е бил прав. Независимо дали можем да я приемем като чисто националсоциалистическа организация, Бандата е неотделима от нашата историческа, ако не и съвсем идеологическа линия, независимо дали ни харесва или не, защото тя не е напълно забравена от голяма част от американците, преживели края на 30-те и началото на 40-те години на ХХ век. Нещо повече, истината не е толкова ужасна, колкото някои другари може би очакват.

Тевтонци и приятели

Американско-германската федерация на народите, както е истинското ѝ име, не е първата проява на националсоциализма в САЩ. Още през март 1923 г. (цели осем месеца преди Мюнхенския пуч) знамето със свастика се развява за първи път в Америка от един жилищен дом в близката северна част на Чикаго. То е издигнато от няколко мъже, предимно имигранти от гладните условия на следвоенна Германия, които се обединяват в *Тевтонския клуб*. Те наброявали може би не повече от десетина членове, чиято цел била да споделят общата си любов към националсоциализма, нищо повече. Както показваше името му, техният клуб беше само клуб, без политически цели, освен събирането на малки суми пари като дарения, изпращани за Германия и борбата с Хитлер.

След 9 ноември, когато Мюнхен се проваля, някои бежанци от неуспешния пуч пристигат в Америка и се присъединяват към малката група от чикагски другари, които променят името на групата на *Асоциация Тевтония*." До избирането на Хитлер за канцлер на 30 януари 1933 г. *Асоциация Тевтония*" наброява 500 братски членове, предимно в Чикаго, Детройт и Ню Йорк. Именно по това време другарите от "Тевтония" постигат най-щастливия си успех, когато убеждават собственика на един от най-известните чикагски ресторанти - "Ред Стар Ин" на Кларк Стрийт близо до Норт Авеню, да развее огромно знаме със свастика от покрива си в чест на триумфа на фюрера! Но издигането на това знаме е и сигнал за появата на много сериозен проблем.

Поради победата на националсоциалистите на изборите тевтонците изведнъж са затрупани от хиляди молби за членство. Без официална организация, която да посрещне огромния приток на интерес, асоциацията трябваше да бъде разпусната, а на нейно място беше създадена нова структура, пригодена да се справи с масовото членство: *Приятели на Нова Германия*. Въпреки разрастващия се размер на организацията, F.O.N.G., както е известна, остава братска институция на американците от германски произход, които пеят възхвала на Адолф Хитлер по време на пикници и в бирариите. Нейният безобиден характер обаче нямало да издържи дълго.

В началото на април Американският еврейски конгрес и Б'най Б'рит започват общонационален бойкот на всички германски магазини в САЩ, дори ако собствениците им са били американци от поколения. Евреите поискаха: "Не купувайте немски стоки!" Изведнъж витрините на деликатесни магазини,

музикални магазини или магазини за играчки, които открай време са били неизменна част от американската метрополия, бяха изпочупени, клиентите им бяха охулени като "фашисти!", а собствениците им бяха заплашени с насилие, което понякога се материализираше за нещастния собственик на магазина.

През лятото на тази година евреите и техните лакеи от езичниците организираха мащабно медийно събитие, като наеха и напълниха огромната зала "Медисън Скуеър Гардън" в Ню Йорк. Тя беше сцена на инсцениран съдебен процес, в който Адолф Хитлер и неговите последователи бяха обвинени в "престъпления срещу човечеството". Получили обилно отразяване в пресата, по всички големи радиомрежи и от холивудските кинохроники, евреите разказваха за масови убийства и лагери за изстребление; търкаляха се по пода в неконтролируеми пароксизми на плюеща омраза и разкъсваха дрехите си в най-добрия старозаветен стил - всичко това години преди предполагаемото "окончателно решение" уж да започне. Това, разбира се, беше подготовка за върховния акт на еврейско отмъщение - следвоенния Нюрнбергски процес. При талмудистката им мания за "закона" никой не беше изненадан от присъдите, произнесени за Хитлер задочно (същата фраза, използвана в Нюрнберг и актуална и до днес, когато евреите посочват някой осемдесетокласник, обвинен в националсоциалистическо минало), нито от предсказуемата смъртна присъда, посрещната с неистов възторг от еврейското събрание, като сцена от Пурим. Фактът, че тези истерични процедури се провеждат, след като Хитлер е бил на власт само няколко месеца и повече от десет години преди фалшивият "Холокост" да започне, също не е изненада за никого, който познава евреите. Всъщност отмъстителният показан процес беше тяхното официално обявяване на война на националсоциалистическа Германия. Те публично обещаха да издърпат всички финансови средства, за да сринат икономически тази предизвикателна страна.

Евреите обявяват война

Главният организатор на процеса на омразата и говорител на антигерманския бойкот обобщава точно какво правят евреите. В ефира на най-голямата радиостанция в Ню Йорк (WABC) и публикуван на следващия ден (7 август 1933 г.) във *вестник Ню Йорк Таймс*, Самуел Унтермайер, президент на *Световната еврейска икономическа федерация*, се провикна: "И така,

историята ще се повтори, но това не е причина да позволим това връщане на една велика някога нация към тъмните векове или да не спасим тези 600 000 души (евреи) от мъките на ада, тъй като можем да действваме с помощта на нашите приятели християни, ако имаме волята да действваме. Всеки от вас, както евреин, така и езичник, който все още не се е включил в *тази свещена война* (курсив на автора), трябва да го направи сега и тук. Не е достатъчно да не купувате стоки, произведени в Германия. Трябва да откажете да имате работа с всеки търговец или собственик на магазин, който продава стоки, произведени в Германия, или който покровителства германски кораби или корабоплаване. Това, което предлагаме и в което вече сме стигнали далеч, е да преследваме чисто отбранителен икономически бойкот, който ще подкопае режима на Хитлер и ще вразуми германския народ, като унищожи експортната му търговия, от която зависи самото му съществуване. В заключение ми позволете отново да ви благодаря за този сърдечен прием и да ви уверя, че с вашата подкрепа и с подкрепата на *милионите ни приятели неевреи* (курсив на автора) ще забием последния пирон в ковчегата на фанатизма и фанатизма!"

Омразният тон на Унтермайер, който говори за смъртта и разрушението, е очевиден дори в печата, без да се ползва от възбуждения, висок, носов глас на човека. Агитирайки за гибелта на Германия толкова рано, той активно изпълнява *Протоколите на Ционските учени старейшини*, в които се казва: "Трябва да сме в състояние да отговорим на всеки акт на противопоставяне с война със съседите ("нееврейските приятели" на Унтермайер) на тази страна, която се осмели да ни се противопостави" (точка 3, Протокол VII). Когато икономическата агресия накрая се трансформира във военна, както винаги трябва да се случи, декларацията на Унтермайер от 1933 г. от името на световното еврейство не е забравена. Морис Л. Пърлцвейг, ръководител на британската секция на *Световния еврейски конгрес*, се радва: "*Световният еврейски конгрес е във война с Германия от седем години!*" (*Toronto Evening Telegraph*, 26 февруари 1940 г.) В лондонския *Jewish Standard* от 17 април 1941 г. му партнира Джефри Мандър, който казва: "Каузата на евреите по целия свят е каузата, за която се борят Великобритания и нейните съюзници." Нюйоркският *Jewish Mirror* през октомври 1942 г. цитира Лудвиг Люисен, един от най-влиятелните хора в света, като силна фигура в *Ционистката организация на Америка*: "Еврейският народ е символ на естеството на тази война. Никой друг. Нищо друго. Това е алфата и омегата, началото и краят на целия въпрос! "

Създаване на американски шурмови отряди

Тъй като американските власти, съвсем естествено, не желаеха да защитят германо-американските бизнесмени от евреите, Ф.О.Н.Г. се обърна за помощ към организаторите си, като създаде изцяло доброволна служба за охрана - униформени мъже, които охраняваха застрашените обекти и разпространяваха листовки, обясняващи дилемата от германо-американска гледна точка. Известни като О.Д. ("Ordnungs Dienst" или "Служба за ред"), нейните активисти изиграват важна роля в спасяването на малките американски предприятия от разруха по време на депресията, като същевременно защитават живота и здравето на хората от еврейския уличен тероризъм.

От другата страна на Атлантическия океан лидерите в Берлин не останаха безразлични към събитията в Съединените щати. Действията на евреите там бяха предвидими, а задушаваният им контрол върху повечето средства за публична информация също беше оценен. Старият N.S.D.A.P.-A.O., бюро на партията, създадено специално за комуникация между националсоциалистите у дома и в чужбина, се оглавяваше от Ернст Боле. Роден в Англия, той прекарва младостта си в Южна Африка, преди да отиде в Берлинския университет, където през 1923 г. получава бакалавърска степен по търговия. Вдъхновен от драматичните събития през ноември същата година, той се присъединява към зараждащото се движение на Хитлер и бързо се издига в редиците му, за да стане държавен секретар в Министерството на външните работи, не на последно място и поради обширното си лично познаване на света извън Европа, особено на англоговорящите страни. Съзнавайки, че всякакви изявления за истинската същност на еврейския бойкот, направени от неговото ведомство, ще бъдат или зачеркнати от евреизираните американски медии, или изопачени, за да послужат за антигермански цели, Боле изпраща брошури, книги и филми на F.O.N.G. Организаторите му предоставят тези материали като правдива контрапропаганда на злонамерената кампания за връзки с обществеността, водена от Унтермайер и подобните му кошерници.

Боле искаше значително да увеличи обема на своите информационни пратки. Но той държеше тези материали да се разпространяват от местни американски групи. Докато литературата и филмите му се издаваха единствено чрез немската общност тук, американците логично щяха да

приемат, че те не са нищо повече от "нацистка пропаганда", и да ги отхвърлят с лека ръка като пристрастни възгледи на чужда сила. Той искаше да покаже добрата воля и приятелството на Нова Германия към Америка. За да бъдем сигурни, по това време е действала местна националсоциалистическа организация - *Легионът на сребърните ризи*. Но нейният лидер, Уилям Дъдли Пели, който вече е бил подложен на внимателен контрол от страна на ФБР и разследващите комисии на Конгреса, е решил да разпространи само ограничени количества от материалите на Берлин, защото не е имал намерение да обосновава обвиненията на враговете си, че "Сребърните ризи" са агенти на друго правителство.

Докато Боле се опитва да направи позицията на Третия райх приемлива за американския народ, лидерите на F.O.N.G. се движат в противоположна посока. Усилията им са насочени по-скоро към организиране на немскоезичните общности в САЩ, за да превърнат всички германци в Америка в част от Отечеството, като само на втори план се съобразяват с останалата част от населението. Резултатите бяха предвидими. Германците в Америка, както всички имигранти, запазват сантиментални и културни връзки с родната си земя, но във всичко останало те са станали първо американци и се възмущават от всякакви опити за политизирането им от страна на лица, които сега смятат за чужденци. "По същество германските имигранти и техните потомци бяха станали американци и искаха да останат американци." Те се възмущават, че верността им към приетата страна се компрометира от сънародниците им във F.O.N.G.

Повечето негермански американци започват да възприемат националсоциализма само като друга версия на комунизма, като заговор за завладяване на страната; Сталин използва работници, а Хитлер - германски американци; това е единствената разлика, която разбират. Ужасен и разгневен от неблагоприятната промяна в мнението, Бохле нарежда на директорите на F.O.N.G. да изгонят всички германски граждани, драстично намалява доставките на материали за Съединените щати и издава известното публично изявление:

"Националсоциализмът не е за износ." "*Приятели на Нова Германия*" бяха нанесли голяма вреда на репутацията на тази страна в Америка, тъй като играеха в ръцете на нейния еврейски враг, и Боле се надяваше, че скоро ще се откажат. И наистина, когато усилията им започнаха да се изчерпват и между лидерите им избухнаха вътрешни борби, дните на Ф.О.Н.Г. бяха

преброени. Но американският националсоциализъм пострада.

Американците и Третият райх - взаимна любовна афера

За щастие, отношенията на САЩ с Германия се подобряват значително в резултат на това, разбира се, не на правителствено ниво, но американският туризъм в Германия рязко нараства в средата на 30-те години. Както признава Даймънд, "посетителите заляха Третия райх. Това беше лятото на германските олимпийски игри. Пансионите и хотелите бяха пълни, а чужденците се възхищаваха на новопостроения аутобан и правителствените сгради в столичния град. Много от тях се завърнаха у дома, вярвайки, че духът на националсоциализма не е просто творение на пропагандата." Той цитира "потока от американски туристи, които посещават Германия. Американците бяха познати забележителности в Рейнската област, на Олимпийските игри в Берлин през 1936 г. или посещаваха прочутите средновековни градове със стени Ноердлинген или Ротенбург ан дер Таубер. Олимпийските игри приключват на 16 август. Въпреки че много чуждестранни посетители напуснаха Германия, също толкова голям брой останаха и се организираха да присъстват на Дните на партията (Reichsparteitag der Ehre, или "Денят на честта на партията на Райха"), които започнаха на 8 септември." И, за разлика от политиката на Съветския съюз към собствените му граждани, "германците масово посещават и Съединените щати". Очевидно Хитлер не е имал защо да се притеснява от дезертьорството. Всъщност приблизително по това време той небрежно споменава в разговор на вечеря: "Всеки, който иска да напусне Германия, нека си ходи. Аз няма да застана на пътя им. Ако са недоволни от това, което се опитваме да направим, не трябва да остават тук. Вратата е винаги отворена."

Точно когато еврейският бойкот е победен от революционната му икономическа политика, а Райхът се превръща в културен магнит за почитатели от цял свят, изпадналият в криза F.O.N.G. получава нов живот, за ужас на Боле. *Приятелите*, изнервени от безкрайните кавги, предават властта си на един организационен динамо на име Фриц Кун. Той започва работа, като разпуска F.O.N.G. и го заменя с *Amerikadeutscher Volksbund*, или *Американско-германски народен съюз*, по-известен впоследствие като Бунд. На 29 март 1936 г. 39-годишният Кун е избран за Bundesleiter (лидер на Бунд), за да създаде "мощна култова организация". По-нататък Даймънд

посочва, че "през годините на Фриц Кун американският нацистки Бунд се превръща от фракционирана и неефективна група в инструмент на активно движение. Бизнесменът Кун успява да превърне Бунд от затънала в дългове група, зависеща от подкрепата на нацистка Германия, в самоиздържаща се, печелеща пари операция", с 55 звена, функциониращи в 7 региона в Съединените щати. Сградите на регионалните централи се намират в Лос Анджелис, Денвър, Далас, Чикаго, Детройт, Атланта и Ню Йорк, а десетки по-малки подразделения са разположени в почти всеки щат. Събранията на десетки хиляди аплодиращи последователи не бяха рядкост на срещите на Бунд в цялата страна. Какъв човек би могъл да предизвика такава трансформация?

Лидерът на New Bund има думата!

Фриц Юлиус Кун е роден на 15 май 1896 г. в Мюнхен. Когато започва Първата световна война, той е млад доброволец - картечар в баварската пехота на Западния фронт. Благодарение на своята интелигентност и смелост той се издига до чин лейтенант и получава множество отличия за храброст, включително Железен кръст първа степен. Капитулацията на кайзера отприщва силите на войнстващия комунизъм по улиците на родния му град, където през 1921 г. той се присъединява към зараждащата се N.S.D.A.P. Същата година се записва в Мюнхенския университет, където изучава химическо инженерство и разпространява информацията сред състудентите си, сред които е и годеницата му Елза. Участник в неуспешния пуч две години по-късно, той и годеницата му напускат страната под заплахата от арест и стигат до Мексико сити. Там те се женят и имат две деца - син и дъщеря. През следващите четири години Фриц е успешен химик, но получава по-добро предложение от Ford Motor Company, затова премества семейството си в Детройт и става натурализиран гражданин. През 1933 г. се присъединява към "*Приятели на Нова Германия*", като бързо се издига в редиците ѝ и достига до поста лидер на Средния Запад, когато директорите на F.O.N.G. единодушно го поставят начело на затъващата си организация.

Лично за Фриц Кун едрият му ръст, висок 180 см, напомняше мечка, която плашеше враговете му. Но най-близките му другари го познаваха най-добре заради нежните му постъпки и сантименталното му сърце. Човекът, който можеше да реве от трибуната срещу евреите, плачеше и всяка Коледа, когато чуеше "Тиха нощ", защото му напомняше за дома на младостта му. Не му

липсваше иронично чувство за хумор, веднъж той изпрати на Мартин Диз, параноичния консервативен конгресмен, посветил се на забраната на антисемитизма, безплатни билети за митинг на Бунд. Преди всичко Кун се характеризираше с яростно чувство за лоялност, честност и правилно поведение по отношение на националсоциализма. Както той веднъж заявява: "Службата не се компенсира с облаги или привилегии. Само чрез духа на радостна саможертва ние ще победим". Ето го старият войник, ветеранът от окопите, който апелира към висшите инстинкти на своите слушатели. Както признава дори Даймънд, "като цяло последователите му оценяват високо работата му".

Новият лидер на Бунд успява да съживи движението, като го американизира. Той вече не се занимаваше с политизиране на предимно неохотната немска общност за сметка на по-широката бяла общност. Кун "се оплакваше от съдбата на германска Америка; той не можеше да разбере защо тя къса родовите си корени в полза на еврейска Америка". На нейно място американците от всякакъв национален произход започнаха да се стичат към свастиката. На един типичен митинг на Бунд през февруари 1939 г. говорителят, който не е германец, Ръсел Дън. Неговата аудитория се състоеше от 30% англосаксонци, скандинавци и славяни, 25% ирландци и 20% италианци; едва една четвърт от слушателите бяха германци. Даймънд пише, че "присъстващите на публичните му прояви са предимно негерманци. Все повече наблюдатели забелязват, че на събранията присъстват антибритански настроени ирландци от работническата класа, руски изгряващи, италиански бивши военни, кофлинисти (последователи на изключително популярния "радиосвещеник" Франсис Кофлин) и местни американци от по-ниската средна класа и работническата класа."

Освен това Кун установява работни отношения с почти всички десни и расистки групи в САЩ, особено с *Легиона на сребърните ризи* - първата истинска националсоциалистическа организация в Америка: "Често бундистите маршируват рамо до рамо с *Асоциацията Ликтор*" на Йозеф Санти, "*Цирколо Марио Моргантини*" на Джон Финцио (и двете групи са подразделения на *италианските Черни ризи*), *украинските Кафяви ризи*" и с остатъците (sic) от "*Сребърни ризи*" на Пели и *Американската националистическа конфедерация* на Дитърдж. Американският националсоциализъм навлиза в своя живот и дори предвещава многобройните негермански части на СС, които ще се сражават през следващото десетилетие срещу Съветския съюз. Обменът на литература и

дори на лидери е нещо обичайно: "В лагера (на Бунд) Нордланд в Ню Джърси представители на Ку Клукс Клан и Салваторе Кариди, президент на клона на италианските бивши коменданти в Северен Хъдсън, са били чести лектори." Подобно цивилизовано сътрудничество рязко контрастираше с дребнавата язвителност, която беше характерна за все по-безсилната десница в Америка през последните 50 години.

Националсоциализмът с човешко лице

Но има и друга причина за растежа на Бунд: "Успехът на Кун се дължи отчасти на това, че той се придържа към принципа на лидерството." Той вдъхна на цялото членство същия фундаментален принцип, който беше създал мускулестата, но гъвкава организация на Н.С.Д.А.П.: Абсолютна власт над последователите; абсолютно подчинение на лидерите. Този военен начин на действие се наложи поради жестоката съпротива, която бундеристите срещнаха от страна на войнстващи комунисти и истерични евреи. Но Бундът беше привлекателен не само с драматичните си маршове, митинги и улични битки: "Много млади мъже на двадесет години бяха привлечени от примамливите братски дейности на Бунд, които включваха всеобхватна спортна програма. През лятото на 1936 г. двата футболни отбора на Бунд - Ханза и Хамбург - участват в турнири в щата Ню Йорк. Имало е и състезателни отбори по тенис, хокей, плуване и ски. За тези, които не се състезават, Бундът спонсорира ски уикенди в планината Катскил. Всеки четвъртък в девет часа вечерта Бундът организираше "Вечер на бирата", а за тези, които не обичаха алкохола - "Час на кафето". Напитките и сандвичите бяха безплатни, предоставяха се колоди карти за игра и се прожектираха безплатни филми." Имаше и много интересни презентации на слайдове за новото изкуство, музика и архитектура на Третия райх.

Може би най-привлекателни от всички бяха половин дузината просторни къмпинги, управлявани от Бунд, в красива природна среда. Сред тях бяха "Хинденбург" в Уисконсин, близо до Графтън; "Дойченхорст" в Пенсилвания; "Нордланд" в Ню Джърси; "Зигфрид" в Лонг Айленд, в Яфанк, и "Ефденде" в Мичиган, в Понтиак. Тези обширни имоти бяха територия на националсоциализма, където архитектурата в стил "Викинг", разнообразното униформено облекло и най-вече общият дух на една народна общност представляваха света на белия човек *par excellence*. Със сигурност най-ентузиазирани посетители на лагерите на Бунд са били 600-те деца,

които са играли и учили в "Хинденбург" и "Нордланд" от юни до септември 1937 г. Какъв "лагер" трябва да са имали те! След като през есента момчетата и момичетата се завърнаха в редовните си държавни или църковни училища, първите им съчинения "Как прекарах лятната ваканция" несъмнено бяха отварящо очите четиво за техните учители! Дори Даймънд не иска да каже, че децата "изглежда са се наслаждавали на лятото си", което е меко казано.

Прекрасните и безупречно чисти лагери са толкова популярни, че генерират допълнителни приходи за Bund, който отдава вили под наем целогодишно. Останалите приходи идваха от членски внос, вноски от поддръжници, продажби на списания и реклама. Сред престижните рекламодатели в публикациите на Бунд са пивоварната компания Schlitz, Telefunken Records, Narag-Lloyd Lines и Hamburg-America Steamship Company. Няколко месеца след избирането на Кун за негов лидер Бундът е напълно самостоятелен във финансово отношение. "Той вдъхна нов живот на закъсалия Бунд и го направи без помощ от Германия."

Случайна среща с фюрера

Въпреки чудесните постижения на Кун, Бьоле все още е обезпокоен, че Бундът изглежда "твърде германски" и прилича, макар и погрешно, на подривна ръка на Третия райх в Съединените щати за повечето американци. Кун потвърди, че при цялото си разрастване Бундът си е останал това, което винаги е бил, още от първите дни на *сдружение Тевтония*- клуб, много повече братски, отколкото политически. Боле обаче имаше своите опасения и отказа да допусне каквото и да било официално признаване на Бунд, който получаваше литература от А.О., но нищо друго. През цялата си история отношенията на Бунд с Германия са хладнокръвно дистанцирани. Националсоциалистите в Германия се надяваха да разсеят всяко впечатление, че се намесват във вътрешните работи на други държави.

Офисът на Бохле имаше съвсем конкретни представи за А.О. и необходимостта да се избегнат подозрения в чужбина: "Нейната цел е да насърчи германците в чужбина да поддържат отношение на най-строго уважение към законите и обичаите на страната, в която са гости, като в същото време никога не забравят родната си земя. *Чуждестранната организация* (А.О.) помага на всички германци в чужбина да поддържат

връзка с родината си и да отстояват нейните идеали в ежедневието си." Боле доста остро усещаше, че Бундът, при цялата си американизация, компрометира строгия стандарт, който той поставяше за А.О. Това чуждо име, *Amerikadeutscher Volksbund*, трябваше да отпадне за сметка на нещо, което да звучи по-американски. Що се отнася до нещата, които звучаха неамерикански, нямаше нищо по-лошо от собствения дебел баварски акцент на Кун. Не можеше ли да намери някой друг, който да говори американски английски?

Но шефът на А.О. е най-смутен, ако не и шокиран, когато вижда на първа страница на "*Ню Йорк Таймс*" снимка на смущаващия лидер на Бунд в приятелски разговор с никой друг, освен със самия Адолф Хитлер. Възползвайки се от пропагандните последици на "петата колона", враждебните (т.е. еврейските) новинарски служби разпространиха снимката по целия свят като положително доказателство за международен сговор между Фриц Кун и неговия фюрер. Изпитвайки угризения, Боле знаеше, че евреите правят огромна политическа печалба от този ужасен *faux pas*, което наистина беше така.

Но противоречивата среща в никакъв случай не е била толкова злокобна, колкото светът е вярвал. Кун се оказал в Берлин по време на Олимпийските игри, когато имал възможност, както много чуждестранни посетители, повечето от които обикновени хора, по това време, да се срещне с Хитлер, на когото представил илюстрирана история на Бунд. Фюрерът му благодарил, разменили си няколко любезности за Мюнхен (родния град на Кун и любим на Хитлер) и разговорът приключил след 15 минути. Колкото и невинна да е срещата, тя придава на Кун огромен авторитет в САЩ, за голямо огорчение на Боле. Тя също така предизвиква вниманието на няколко правителствени следователи, които преглеждат всеки аспект от дейността на бундистите, търсейки и най-малката правна нередност, с която да ги криминализират. Както пише Даймънд: "Проблемът, с който се сблъскаха пробовземачите на Маккормак-Дикщайн (и) обезпокоиха служителите на Държавния департамент, беше, че бундистите не нарушаваха никакви съществуващи федерални закони. Обвинението в неамериканизъм беше едно, а доказването му - друго. Главният прокурор на Съединените щати Хоумър Къмингс и директорът на ФБР Джей Едгар Хувър бяха провели разследване на вътрешните работи на Бунда и на 5 януари 1938 г. обявиха, че групата не е нарушила никакви федерални закони." Кун смята, че "трябва да работи в рамките на американската правна система, а не срещу нея".

Ралито в Медисън Скуеър Гардън

В крайна сметка Бундът е възприеман от много по-малко хора като подривна организация, от което Боле се опасява, особено след като народното недоволство се пренасочва от бундистите към военните действия на президента Франклин Рузвелт. Бундът се превръща в една от многото патриотични групи, които се противопоставят шумно на усилията му да въвлече Съединените щати във военна агресия срещу европейските расисти. Едва ли се помни днес, след 50 години неумолима пропаганда, представяща Хитлер като изцяло отговорен за Втората световна война, Резолюцията от Лудлоу е антиамериканска схема, енергично насърчавана от Ф.Д.Р. в началото на 1937 г. за реорганизиране на федералната съдебна система, която би могла да свика "национален референдум за обявяване на война". Това означаваше, че правото да се води война, посочено в Конституцията на САЩ като изключителен прерогатив на Конгреса, ще бъде оставено на вестникарските допитвания. С други думи, ако журналистическите и правителствените демагози раздухат достатъчно обществена истерия, американският народ може да бъде въвлечен във всяка война под най-незначителен предлог от влиятелни групи със специални интереси, които имат свои собствени скрити цели. Знаейки, че Конгресът твърдо се противопоставя на желанието му да въвлече страната ни в чужди обвързаности, за които предупреждаваше Джордж Вашингтон, Ф.Д.Р. търсеше "задната врата към войната", както я описва един историк. Резолюцията "Лудлоу" е прозрачен опит на Рузвелт да извърши противоконституционна и непровокирана агресия срещу европейците, които се борят да освободят народите си от международната плутокрация, към която той принадлежи.

Американците, които се страхуват от разюзданата пушка в Белия дом, започват да възприемат по-сериозно изолационистките възгледи на Кун, като се започне с масово събрание в Рединг, Пенсилвания, което привлича 15 000 души. На 20 февруари 1939 г. в Ню Йорк се провежда още по-голям митинг и най-големият публичен триумф на Бунд. Медисън Скуеър Гардън, украсена с колосални знамена със свастики и окачена с емблематични лозунги на Бунд, беше изпълнена до краен предел с платили билети от всички краища на щата. Те ликуваха бурно, когато обединените духови оркестри на няколко регионални щаба засвириха песента на Хорст Весел -

химна на националсоциалистите. Докато музиката и аплодисментите изпълваха голямата зала, не по-малко от 3 000 униформени щурмоваци на О.Д. маршируваха в перфектен строй от задната част на "Медисън Скуеър Гардън" до подиума, където Фриц Кун се обърна към 22 000 слушатели. Близо до него се издигаше 30-метровото подобие на Джордж Вашингтон, чийто рожден ден празнуваха. Темата беше изключително актуална, тъй като противопоставяше известната политика на първия ни президент "без чужди обвързаности" на международните интриги на Ф.Д.Р. за нова външна война.

Лидерът на Бунд предупреждава, че бандата на Рузвелт, съставена от еврейски спекуланти, безродни плутократи и комунистически диверсанти, трябва да унищожи Третия райх, защото Хитлер е създал система, която прави германския народ икономически независим от чужди борсови влияния. Загубата на просперираща Германия беше достатъчно лоша за международните парични хора. Но външните държави започваха да гледат благосклонно на същите тези идеи. Ако те се разпространят и в други страни, тогава финансовата хватка на евреите върху света ще бъде загубена. А тези други езически държави, които също страдаха от марксистки вълнения, бяха допълнително привлечени от националсоциализма и фашизма - единствените идеологии, достатъчно силни, за да унищожат комунизма. Кун предупреждаваше пророчески, че ако американците влязат във война срещу Оста, те може и да я спечелят военно, но със сигурност ще я загубят политически, защото всички злини, изчистени от Хитлер, ще се съживят и ще загубят, за да торможат Америка. Комунистическата инфилтрация в американското правителство щеше да унищожи нашите свободи, марксизмът щеше да проникне в американската мисъл, а ордите от негърски диваци, развълнувани и въоръжени, щяха да доведат до вълни от градска престъпност в невиджани мащаби. Както Джордж Вашингтон е бащата на нашата конституционна република, казва Кун, така Адолф Хитлер е бащата на нашия расов национализъм. Двете неща не се изключват едно от друго. Напротив, и двамата се допълват един друг като представителство на политическата и расовата свобода на арийското човечество.

Макар и с дебел немски акцент, който караше Емст Боле да се гърчи от неудобство, думите на лидера на Бунд бяха приети с възторг. В по-голямата си част! Понякога речта му беше прекъсвана от комунистически подлоги, изпратени да нарушат срещата. За огорчение и разочарование на щурмовациите, членовете на тълпата, разярени от тези очевидни марксистки подмятания, бързо избиваха червените на кървава каша, преди загрижените

служители на ОД да успеят да сложат ръка върху тях. За щастие, шансът им дойде по-късно вечерта: "Един човек, Исадор Грийнбаум, проби редицата от служители на ОД, охраняващи Кун, и се опита да нападне бундеслитера. Охранителят падна върху Грийнбаум и го измъкна от сцената." Те направили нещо повече от това. След като го пребиха почти до безсъзнание, скъсаха панталоните му, дори гащите, след което го хвърлиха телесно и с гол задник пред 22 000 зрители, които избухнаха в какофоничен смях на обезсмъртения кике. На Грийнбаум беше позволено да се измъкне от залата с подвита опашка и да излезе на зимния въздух в Ню Йорк.

"Един милион членове през 1940 г.!"

Медисън Скуеър Гардън се завъртя в кръга от процеса срещу евреите, който се проведе шест години по-рано. Масовият митинг там представлява връхната точка на активността на Бунд. Сред няколкото знамена с надписи, които покриваха огромната зала, едно гласеше: "Един милион членове през 1940 г.!" Тази цел може и да е била недостижима за Фриц Кун, но колко последователи всъщност е привлякъл Бундът? Странно, но никой не знае със сигурност. Предполага се, че преди официалното участие на САЩ във Втората световна война списъците на членовете са били унищожени от самите бундисти в очакване на антинацистки лов на вещици от страна на федералното правителство. Даймънд пише, че щурмоваците на О.Д. са представлявали една десета от общия брой на членовете. Ако това е вярно, можем приблизително да предположим, че броят на бундестите в Медисън Скуеър Гардън е принадлежал към региона на Нова Англия, а допълнителни лица са били от други щабове на изток от река Мисисипи. Други 1500 до 3000 души съставляваха останалите подразделения. Ако приемем най-ниската цифра от 4500 души, ще получим приблизителна цифра от 45 000 членове на Бунд. Това са активисти, притежаващи карти, чиито минимални задължения включват плащане на членски внос, участие в събрания и разпространение на литература.

Освен членовете на организацията има и нерегистрирани поддръжници, симпатизанти, които допринасят за движението по различни, нередовни начини. Вероятно е имало около четвърт милион такива лица, тъй като на всеки член се падат приблизително петима поддръжници; дори това е консервативна оценка. Що се отнася до хората, които са били благосклонни към Бунд и които може би са гласували за кандидат на Бунд на изборите, ако

са имали възможност да го направят, никой не може да знае със сигурност. Но несъмнено няколко милиона американци, а може би и от пет до десет милиона, ако се съди по цитираните по-горе цифри, биха гласували за Бунд. Подобна широка подкрепа и активност в Америка слага завинаги край на пресметливата лъжа, че националсоциализмът никога не е имал популярни последователи тук. Но това, което евреите казват на обществеността, и това, което обсъждат помежду си, са две напълно различни неща.

Макар да крещяха чрез завладените от тях новинарски медии, че Бундът е неамерикански "троянски кон", изпратен от Хитлер, за да завладее Съединените щати, те знаеха, че тази измама бързо се изчерпва в светлината на огромния брой последователи на Бунд и далеч по-силното изолационистко възмущение от военните подстрекателства на Ф.Д.Р. Холивудската и вестникарската пропаганда не можеха да спрат нарастващата вълна от народна опозиция срещу техните планове. Служителите им във ФБР и разследващите комисии на Конгреса не успяха да закрийт Бунда по законен начин.

Съдебен процес и лишаване от свобода

Юдеите, които никога не са се отчайвали от законността на езичниците, без да пропускат да направят следващата стъпка срещу Бундестага, за да го подкопаят отвътре. С организирането на изключително успешно масово събрание в самото сърце на Ню Йорк, принадлежащо на евреите, лидерът на Бунд прояви повече наглост, отколкото те можеха да понесат. Само два месеца след митинга в Медисън Скуеър Гардън той е обвинен във фалшификация и кражба от районния прокурор на града, политически амбициозния Томас Дюи. Дюи се надяваше да спечели подкрепата на евреите за предстоящата си президентска кампания, като разпъне на кръст техния заклет враг. По ирония на съдбата процесът срещу Кун започва на 9 ноември, на годишнината от Мюнхенския пуч, в който той участва 16 години по-рано. Това отново се оказва период на саможертва.

Кун е представяван от опитен италиано-американски адвокат: "Защитата на Сабатино беше отлична и за известно време изглеждаше, че Дюи няма да спечели делото. Обвиненията на Сабатино изяждаха обвинителните актове". Основните обвинения срещу Кун, включително предполагаемото му присвояване на приходите от 14 548 долара от февруарския митинг, бяха

отхвърлени. "В крайна сметка делото почиваше на обвинението, че Кун не е платил хонорар от 500 долара на адвокат, който е защитавал шестима бундисти по делото на Германо-американската лига за уреждане на спорове през предходната година." Обвинението е нищожно, но обвинението "се опитва да убеди съдебните заседатели, че макар Кун да твърди, че е платил хонорара, в действителност той е откраднал парите (мизерните 500 долара?!) и е подправил сумата в счетоводната книга. До самия край Кун твърдеше, че е невинен."

в действителност спартанският му начин на живот и значителните му спестявания от годините, прекарани като ценен химик, правеха предполагаемата кражба на толкова малка сума пари да изглежда абсурдно противоречаща на действителността. Нещо повече, целият живот на Кун е бил в Бунд. Той нямал никакви интереси извън работата и другарството, които тя му осигурявала, както посочи Сабатино, нищо в целия живот на човека не показвало някаква нечестност или неправилно, а най-малко криминално поведение. Напротив, той последователно се е жертвал за родината си през Първата световна война, рискувал е живота си по време на Мюнхенския пуч, след което се е отдал изцяло на семейството си и не по-малко безрезервно на Бунда. Нито той, нито съпругата му притежаваха голяма къща, скъпи коли, тлъста банкова сметка или каквито и да било луксозни вещи. Но това все пак беше Ню Йорк в навечерието на дълго мечтаната от евреите война срещу Хитлер. И така, на 5 декември Фриц Кун е признат за виновен и осъден на 2,5 до 5 години в Синг Синг.

Краят на Бунд

Когато японците нападат Пърл Харбър, Бундът доброволно се разпуска. Това е най-мрачната епоха за американските националсоциалисти. Те не само бяха принудени да мълчат, докато масите на техните сънародници радостно се трудеха, сражаваха и понякога умираха, за да убиват своите бели събратя в Европа и да разрушават културата на Стария свят. Те наблюдаваха как целият им труд, мечти, победи и надежди от последните шест години се изпаряват във военната истерия. Най-лошото е, че бундистите трябваше да станат свидетели на краха на Третия райх и на отвратителния триумф на световното еврейство чрез легионите му от езичници-дупетати. Светлината на една безпрецедентна ера на арийско расово общение и обещанието за нова бяла цивилизация изчезнаха. Оттук нататък Упадъкът на Запада щеше

да повлече американското общество към вътрешна разруха от самите сили, срещу които бундистите предупреждаваха толкова дълго. Това беше началото на края на света и те го знаеха. За известно време това беше твърде много, за да се понесе. Обхванат от отчаяние, Джордж Фроубс се самоубива на 16 юни 1942 г.

Тъжната съдба на Фриц Кун

Фриц Кун също искаше да умре. Той тънеше във федерален затвор, забравен от външния свят и презиран както от надзирателите, така и от затворниците. Дори съпругата му Ейза и децата бяха изчезнали, репатрирани в Германия. Никой не е бил по-самотен. Докато е в затвора, той е лишен от гражданство, а след войната е депортиран. С влошено здраве той е освободен през април 1946 г. За последен път вижда родината си по време на славните дни на Третия райх; сега по-голямата част от нея все още е в руини от войната, която той се опитва да предотврати. Завръщайки се в родния си град, той си намира работа в малка фабрика като индустриален химик. Но вкусът на евреите за отмъщение все още не е задоволен и само след година на свобода той отново е арестуван от така наречените служители на "денацификацията" в Бавария по прозрачно лъжливото, напълно необосновано обвинение, че е имал близки връзки с Адолф Хитлер, считано от окупационните власти за престъпна връзка.

Кун е затворен от американските следователи за военни престъпления в концентрационния лагер Дахау за неопределен период от време. Едно младо момиче, Хедвиг Мюнц, която работела в инсталацията на американските военновъздушни сили там, съжалила болния мъж, остарял не на годините си от грижи и малтретиране, и го извела за ръка през входната врата на лагера. Проявявайки джентълменска благодарност към Хедвиг, той все пак изглежда безразличен към собственото си неочаквано освобождение. Шест месеца по-късно безсърдечните служители не оказват никаква съпротива при повторното му залавяне и в началото на зимата го връщат в неотопляемия Дахау. Най-накрая го освобождават през 1950 г., като го призовават да се прибере у дома и да умре. Десетте години затвор наистина са подкопали предишната му здрава физическа форма. Петдесет и пет годишен, Фриц Кун умира в града, в който са родени той и идеалът му, Мюнхен, на 14 декември

1951 г. под звуците на любимата му коледна песен "Тиха нощ".

Смъртта му остава почти незабелязана за света, който по това време има други развлечения. Младите американски войници бяха убивани от небели комунисти в Корея, първата от дълга поредица от войни.

NS KAMPFRUF
KAMPFGRUPPE DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 126 Copyright 1979 26 April 2017 02:06

Der Kampf geht weiter !

Seitang Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da, sie greift in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Militärische Bewegung, Vorbereitung, Verfolgung und Verlesung haben nicht ausgereicht, das Kern der gesamten Idee unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu zerstören.
Alle Nationalsozialisten sind weniger gefährliche Völker- und Rassenhasser, sondern schlichter im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe der biologischen Vielfalt ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Die vorerwähnte Gefahr ist aber nicht die Völkermord - gegen alle weißen Völker (V - in English, keine Mord und Ermordung, Überführung und Entwertung
als "legal" oder "illegal", als im Wahlkampf oder im Brandkampf, als im Propagandakrieg) bewirkt oder auf einem Schicksalfeld anderer Art. Jeder Nationalsozialist ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gerdhard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

НС уведомителен бюлетин
www.nsdapao.org
#1005 18.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Преден доклад
Интервю с Моли**
Трета част

НСК: Настоящите ви прескрити очевидно са свързани с философия и изкуство.

Моли, опитвам се да обобщавам фотосериите, но най-много съм се концентрирала върху Адолф Хитлер и Армията на човечеството (www.truthinminds.com/). Дъщеря съм на 21 страници, а имам още толкова много за правене. Изучаването на Историята световна война е абсолютно минало поле от информация. Търсещ информация за едно нещо и откривам още две неща, които трябва да прочути. Чувствам се малко като археолог, който открива

the
NEW ORDER
Number 179 (179) Printed 1979 April 26, 2017 02:06

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware contemporaries and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The deepest enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are mass White immigration, culture dilution, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gerdhard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!**

Печатни и онлайн периодични издания на много езици

Стотици книги на много езици

Стотици уеб-сайтове на много езици

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLSEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Hitlers Pöbel Book
**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beckmann
**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

 NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!